

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2022 r.  
sprawy **M. M.**,  
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 177 § 2 k.k.,  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,  
od wyroku Sądu Okręgowego w R.,  
z dnia 18 stycznia 2022 r., sygn. akt V Ka (...),  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.,  
z dnia 28 maja 2021 r., sygn. akt II K (...)

**postanowił**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego M. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem z dnia 28 maja 2021 r., sygn. akt II K (...), oskarżonego M. M. uznał za winnego tego, że:  
„w dniu 28 maja 2020 roku w rejonie miejscowości G. woj. (...), na skrzyżowaniu dróg (...) i (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując zespołem pojazdów składającym się z ciągnika siodłowego marki D. nr rej. (...) połączanego z naczepą marki K. nr rej. (...), zbliżając się do

skrzyżowania z drogą z pierwszeństwem przejazdu, z prędkością powyżej dopuszczalnej, nie zachował szczególnej ostrożności, nie stosując się do znaków drogowych, wjechał na skrzyżowanie bez obowiązującego go w tym przypadku bezwzględnego zatrzymania przed nim, przez co nie ustąpił pierwszeństwa i doprowadził do zderzenia z samochodem marki G. nr rej. (...), w wyniku którego kierowca samochodu G. M. W. i pasażer samochodu G. J. W. doznali urazów wielonarządowych skutkujących ich śmiercią na miejscu zdarzenia”, tj. czynu z art. 177 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. i art. 37 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto Sąd I instancji orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat oraz nawiązkę na rzecz pokrzywdzonych M. W. i T. W. w wysokości po 10.000 złotych.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, obrazę prawa procesowego, tj. art. 624 § 1 k.p.k. oraz rażącą niewspółmierność kary poprzez jej surowość, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary roku pozbawienia wolności oraz orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na okres 2 lat oraz częściowe zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych, w tym od wydatków w sprawie, a ponadto zwolnienie oskarżonego od kosztów w postępowaniu odwoławczym, dopuszczenie dowodu z dokumentów załączonych do apelacji na okoliczność sytuacji osobistej oskarżonego, dopuszczenie dowodu z akt dozoru kuratorskiego prowadzonych przez Zespół Kuratorów ds. karnych przy Sądzie Rejonowym w O. (sygn. DOZ (...)), w tym celu zwrócenie się do w/w sądu o nadesłanie akt, oraz przeprowadzenie wywiadu środowiskowego w miejscu zamieszkania oskarżonego.

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 18 stycznia 2022 r., sygn. akt V

Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu I instancji.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego M. M., zaskarżając go w całości, zarzucając:

„1. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 436 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegające na wybiórczej i pobieżnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a w odniesieniu do opinii z dnia 20 listopada 2020 r. sporządzonej przez Biegłego nadkomisarza dr. P. L. z laboratorium kryminalistycznego KWP z siedzibą w R. nr HL-II-(...) wręcz dowolnej i nieobiektywnej, wbrew zasadzie prawidłowego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego, opierającej się na apriorycznym i błędnym założeniu wbrew wnioskowi tam zawartym, że skoro oskarżony doprowadził do zderzenia z samochodem G., w którym znajdowali się M. W. i J. W., to odpowiedzialnym za śmierć ww. jest oskarżony, podczas gdy samochód dostawczy G., jak ustalił to biegły, w następstwie zderzenia z ciągnikiem siodłowym D. kierowanym przez oskarżonego przemieścił się wzdłuż prawego boku naczepy, a następnie zderzył się z drugim autem F. kierowanym przez Z. S., co zostało szczegółowo opisane w opinii sporządzonej przez Biegłego z laboratorium kryminalistycznego KWP z siedzibą w R. nr HL-II-(...), w której biegły ustalił wprost, że przemieszczająca się kabina samochodu G., w której znajdowały się 2 osoby: kierujący i pasażer, zderzyła się z kolejnym samochodem F., a uderzenie było tak silne, że F. został przemieszczony i wywrócony na bok przez uderzającą w niego kabinę samochodu G., a to oznacza, że do śmierci pokrzywdzonych doszło najprawdopodobniej dopiero po drugim zderzeniu samochodu G. z F.;

2. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. poprzez nierozpoznanie istoty sprawy w zakresie zarzutu 2 apelacji, a w

konsekwencji niezwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych pomimo spełnienia ustawowych przesłanek do jego zwolnienia, a ograniczającego się przez Sąd do konkluzji, że „nie sposób przyjąć, że poniesione wydatki, które były niezbędne w toku postępowania nie powinny obciążyć oskarżonego, który wprawdzie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale jego wyjaśnienia nie były wystarczające do dokonania wszystkich istotnych ustaleń w sprawie”, w związku z tym wydatki, a tym samym niebagatelne koszty w kwocie 21.042,87 zł w błędnej ocenie Sądu powinny obciążać oskarżonego, który jest młodym i pracującym człowiekiem, a ponadto może złożyć wniosek o rozłożenie należności na raty, podczas gdy faktycznie sytuacja materialna oskarżonego jest bardzo zła, albowiem ma on na utrzymaniu niepracującą żonę i 2 dzieci oraz w żadnym stopniu nie przyczynił się do powstania tak dużych kosztów, co tym bardziej nie uprawniało Sądu do karania oskarżonego i w tym zakresie, a ponadto istniały ustawowe przesłanki do uznania przez Sąd Odwoławczy, że uiszczenie zasądzonych kosztów byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość osiąganych przez niego dochodów, zwłaszcza że za zwolnieniem oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych przemawiały także względy słuszności *vide infra* uzasadnienie”.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w R. oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II Instancji, a ewentualnie uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego oraz utrzymanego tym orzeczeniem wyroku Sądu Rejonowego w P. oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w P. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja podlegała oddaleniu w trybie opisanym w art. 535 § 3 k.p.k. ze względu na jej oczywistą bezzasadność.

Skarżący podniósł w kasacji skierowany do Sądu odwoławczego zarzut obrazy art. 433 § 1 i 2 k.p.k. polegającej na wybiórczej ocenie materiału dowodowego w zakresie dotyczącym przypisania skazanemu skutku śmiertelnego. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego o naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. można zasadnie twierdzić jedynie wówczas, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym. Oznacza to, że zarzut kasacyjny związany z obrazą art. 433 § 2 k.p.k. można uznać za prawidłowo sformułowany, jeśli Sąd odwoławczy był zobowiązany do przeprowadzenia w tym zakresie kontroli odwoławczej. Skarżący stwierdził w kasacji, że Sąd II instancji nie zakwestionował opinii biegłego w sprawie, a ponadto, że nie ustalono, kto kierował samochodem G.. Ponadto obrońca zarzucił, że doszło do błędnej kwalifikacji prawnej czynu jako występku z art. 177 § 2 k.k., choć powinno się przyjąć sprawstwo czynu z art. 177 § 1 k.k.

Rzecz jednak w tym, że Sąd odwoławczy w niniejszej sprawie nie był zobowiązany do kontroli odwoławczej w opisanym wyżej zakresie. Zarzut braku odniesienia się Sądu II instancji okazuje się oczywiście bezzasadny w kontekście granic rozpoznania sprawy na etapie postępowania odwoławczego. Zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy zobowiązany jest do rozpoznania sprawy co do zasady w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3 k.p.k., a w zakresie szerszym jedynie w wypadkach wskazanych w art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k. art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k. Tymczasem w apelacji obrońca podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dotyczący stopnia winy oskarżonego, społecznej szkodliwości czynu, ustaleniu celów kary, okoliczności popełnienia czynu oraz sposobu życia skazanego. Jak trafnie spostrzegł Sąd odwoławczy, wskazane elementy

*de facto* dotyczą wymiaru kary, jako że odnoszą się bezpośrednio do dyrektyw z art. 53 k.k. Co więcej, wbrew twierdzeniom skarżącego, kwestia naruszenia reguł ostrożności podnoszona w apelacji dotyczyła nie przypisania skutku, ale strony podmiotowej sprawcy. W apelacji nie kwestionowano również kwalifikacji prawnej czynu, w związku z czym zarzut skierowany do Sądu odwoławczego i w tym zakresie należy uznać za bezzasadny.

W związku z powyższym, treść kasacji rozmija się z treścią apelacji. W apelacji nie został podniesiony zarzut, który zdaniem skarżącego niezasadnie został pominięty na etapie kontroli odwoławczej. Jednocześnie należy stwierdzić, że w sprawie nie zaktualizowały się przesłanki uzasadniające szerszy zakres kognicji Sądu odwoławczego, a które zostały opisane w art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k. art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k. Warto jednocześnie przypomnieć, że kasacja stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia. Nie powinno się zatem – w świetle art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k. – postępowania kasacyjnego traktować jako swoistej „trzeciej instancji”, w której możliwe jest kwestionowanie ustaleń faktycznych oraz przeprowadzenie ponownej kontroli orzeczenia sądu I instancji. Na marginesie wypada zaznaczyć, że nie miał racji skarżący twierdząc, że Sąd I instancji nie ustalił, kto kierował pojazdem G.. W uzasadnieniu wyroku wyraźnie Sąd uznał za udowodniony fakt kierowania tego pojazdu przez M. W..

Jeśli zaś chodzi o zarzut naruszenia art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., to należy stwierdzić jego bezzasadność ze względu na fakt, że Sąd odwoławczy odniósł się do podniesionego w apelacji zarzutu obrazy art. 624 § 1 k.k. w sposób wyczerpujący. Sąd II instancji wskazał bowiem na okoliczności, które uzasadniają możliwość poniesienia kosztów procesu przez skazanego (młody wiek, dobre zdrowie, zatrudnienie). Warto przy tym wskazać, że błędnie skarżący twierdził, że nie przyczynił się do powstania większości kosztów procesu. Skoro kasacja zmierzała do zakwestionowania

przypisania skutku, to chociażby dla skarżącego stan faktyczny w sprawie nie okazał się oczywisty. Stąd opinie biegłych, mające na celu ustalenie przebiegu zdarzenia, należało uznać za potrzebne.

Z powyższych względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi skarżącego M. M..

**Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak we wstępie.**